

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5CoCsp/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119208416
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6119208416.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Evy Kyselovej, v právnej veci žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom námestí T.G. Masaryka 2392/17, Břeclav, Česká republika, IČ: 043 55 211, právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3479/3A, Bratislava, IČO: 42 185 190, proti žalovanému: C. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., v konaní o zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 12Csp/7/2019-87 zo dňa 16. apríla 2020, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Námestovo rozsudkom č.k. 12Csp/7/2019-87 zo dňa 16. apríla 2020 zamietol žalobu o zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom. Žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde 11.1.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 100,- eur spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 100,- eur od 4.3.2016 do zaplatenia, zmluvnej pokuty vo výške 12,- eur, ako aj náhrady trov konania, na tom skutkovom a právnom základe, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk <<http://www.minipozicka.sk>> registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru 100,- eur. Pri registrácii a odoslaní žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so zmluvou o úvere, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a že údaje, ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol, sú pravdivé a úplné. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (Smlouva o zápůjčce č. 480517) zo dňa 04.02.2016 žalobca ako veriteľ, poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 100,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 21,- eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 121,- eur, a to do 21 dní odo dňa poskytnutia úveru. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok, stal sa jeho dlh splatným dňa 25.02.2016. Veriteľ je oprávnený upozorniť spotrebiteľa na omeškanie so splátkou úveru, a to buď e-mailom, sms správou alebo písomne. Veriteľ je oprávnený požadovať od spotrebiteľa vo forme zmluvnej pokuty paušálnu náhradu nákladov spojenú s upomienkou vo výške 3,- eur za každú upomienku. Zaslané boli 4 upomienky, preto žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi 12,- eur za upomienky. Dňa 20.09.2017 bola žalovanému zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu. Žalovaný doteraz nezaplatil žalobcovi žiadnu platbu.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1,3 a 4 Občianskeho zákonníka, čl. 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel Ia): čl. 6 ods. 1 a 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 z 17.06.2008 o rozhodnom práve pre

zmluvné záväzky (Rím I), § 11 ods. 3, § 20 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 451, § 107 ods. 1,2, § 54, § 879v Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že žalobca v čase poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanému bol osobou registrovanou v Českej republike, preto súd posudzoval medzinárodnoprávne aspekty sporu. Podľa slovenského aj európskeho práva je možné považovať vzťah medzi žalobcom a žalovaným za spotrebiteľský vzťah. V zmysle čl. 18 ods. 2 Nariadenia Brusel Ia súd má právomoc rozhodnúť tento spor, nakoľko žalovaný spotrebiteľ má bydlisko v Slovenskej republike. Vo vzťahu k rozhodnému právu súd zistil, že Všeobecné podmienky poskytnutia úveru v bode 04 stanovujú, že na úpravu právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným sa majú použiť ustanovenia právneho poriadku Českej republiky. Súd z úradnej povinnosti skúmal, ktoré právo je pre žalovaného ako spotrebiteľa výhodnejšie a dospel k záveru, že právny vzťah strán sporu by sa mal riadiť právnym poriadkom Slovenskej republiky, a to aj s poukazom na čl. 6 ods. 1 nariadenia Rím I. Dojednanie o rozhodnom práve sa nachádza len vo všeobecných podmienkach, ktoré boli prílohou zmluvy o úvere, spotrebiteľ preto nemal reálnu možnosť ovplyvniť voľbu rozhodného práva, a preto takéto určenie rozhodného práva nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I. Súd prvej inštancie lustráciou vo verejne prístupnom registri Národnej banky Slovenska zistil, že žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov žalovanému udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území SR. Existencia takéhoto povolenia je a aj v čase poskytnutia peňažných prostriedkov bola elementárnou podmienkou oprávňujúcou veriteľa poskytovať spotrebiteľské úvery a pôžičky spotrebiteľom na území SR. Poskytovanie spotrebiteľských úverov a pôžičiek bez takéhoto povolenia možno hodnotiť ako nepovolené podnikanie. Žalobca preukázateľne poskytoval spotrebiteľské úvery sústavne a za účelom dosiahnutia zisku a posudzovaný prípad nemožno hodnotiť ako jednorazové poskytnutie úveru. S poukazom na uvedené potom v zmysle ust. § 11 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, je zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neplatná. Poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému, preto nie je z právneho hľadiska úverom ani pôžičkou, ale plnením z neplatného právneho úkonu. Takéto plnenie má povahu bezdôvodného obohatenia. Žalobca neuviedol, kedy presne žalovanému poskytol peňažné prostriedky. Stalo sa tak určite do 25.2.2016, ktorý dátum žalobca uviedol ako dátum, kedy nastala splatnosť dlhu žalovaného. Už v tom čase muselo byť žalobcovi zrejmé, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu. Subjektívna premlčacia lehota žalobcu na uplatnenie bezdôvodného obohatenia tak uplynula najneskôr 25.2.2018. Od tohto dátumu najneskôr je možné považovať pohľadávku žalobcu voči žalovanému za premlčanú, nakoľko konanie začalo podaním z návrhu na súd 11.1.2019. Preto súd prvej inštancie musel aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 5.12.2018 a keďže súd v konaní zistil, že pohľadávka žalobcu je premlčaná, takúto pohľadávku nemožno v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka vymáhať, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Z procesného hľadiska úspešnou stranou v spore bol žalovaný, no keďže žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, súd nepriznal žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Uviedol, že v konaní došlo k vade uvedenej v ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP). Zdôraznil, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 4.2.2016 Zmluvu o úvere č. 480517, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému krátkodobý bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 100,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s dojednanou odplatom, ktorá predstavuje sumu vo výške 21,- eur. Žalovaný sa zmluvou zároveň zaviazal celkovú čiastku zaplatiť v lehote 21 dní odo dňa poskytnutia úveru na účet veriteľa. Žalobca poukázal na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len „Rím I.“), ktorý v čl. 6 definuje spotrebiteľskú zmluvu, pričom určuje právny poriadok krajiny, pod ktorý sa má subsumovať zmluva o spotrebiteľskom úvere. Ustanovenie čl. 6 ods. 1 písm. a) RÍM I. určuje, že rozhodným právom je Právny poriadok, v ktorom má spotrebiteľ obvyklý pobyt, ak podnikateľ vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade nie sú naplnené podmienky, v ktorom by sa spravoval právny vzťah právnym poriadkom Slovenskej republiky, nakoľko podnikateľ (žalovaný) vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v Českej republike a obvyklý pobyt spotrebiteľa je Slovenská republika. Ďalej čl. 6 ods. 1 písm. b) RÍM I. hovorí, že na právny poriadok spotrebiteľovho obvyklého pobytu sa má subsumovať daný vzťah, ak podnikateľ smeruje svoju činnosť

na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade nie je naplnené ani toto ustanovenie, nakoľko žalovaný pôsobí predovšetkým na českom trhu. V praxi sa toto pravidlo bude aplikovať napríklad v prípade, že na Slovensku sídlia spotrebiteľ si objedná výrobok alebo službu od českej spoločnosti na základe reklamy uverejnenej na slovenskom trhu, naopak je potrebné upozorniť, že situácia, kedy si ten istý spotrebiteľ objedná službu od spoločnosti sídliacej v českej republike na základe inzercie uskutočnenej v českých novinách, ktoré sa dajú kúpiť aj na Slovensku, nebude podliehať režimu čl. 6 ods. 1 písm. b) RÍM I. (Gulianio - Lagardeho zpráva k Rímskej úmluve o rozhodnom právu pro smluvní závazkové vztahy z roku 1980).

Na základe uvedeného žalobca uvádza, že predmetný vzťah nemožno subsumovať pod právny poriadok SR, ale podlieha právnemu poriadku Českej republiky. Český súd riadne neodôvodnil aplikáciu slovenského právneho poriadku a podľa odvolateľa zmluva bola uzatvorená podľa zákona č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník v znení pozdějších predpisu (ďalej je „Občanský zákoník“) a zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úveru, v znení pozdějších predpisu, že žalobca nemal v úmysle uzatvoriť dohodu o výlučnej aplikácii Právneho poriadku Českej republiky, kedy dojednanie o voľbe práva je obsiahnuté nielen v Zmluve, ale aj vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Ďalej odvolateľ poukázal na ustanovenie § 220 ods. 2 druhá veta CSP, podľa ktorého súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil. Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia, či dôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezodôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu SR č. I. ÚS 154/05 zo dňa 28.02.2006). Ďalej v odvolaní poukázal na ustanovenie § 101 Občianskeho zákoníka, podľa ktorého pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že splatnosť úveru z titulu zmluvy bola dojednaná na deň 25.02.2016 a žalobca svoj nárok na súde uplatnil ešte v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej lehoty, a to do dňa 11.01.2019. Preto podľa odvolateľa pohľadávka nie je premlčaná. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario a pretože nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžadoval to ani verejný záujem, rozsudok v zmysle ustanovenia § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1 CSP bol verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli a webovej stránke krajského súdu a ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil z dôvodu vecnej správnosti.

5. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení bol rozsudok súdu prvej inštancie posudzovaný odvolacím súdom v zmysle odvolacích dôvodov žalovaného, ktorý v podanom odvolaní namietal nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej, že bol nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci.

6. Odvolací súd vyššie uvedené námietky žalobcu nepovažoval za dôvodné. Krajský súd preskúmaním napadnutého rozsudku, celého spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedol v odvolaní žalobca, konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia (§ 220 CSP), keď okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci,

výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primeraným spôsobom vysvetlil.

7. Súd prvej inštancie vec po právnej stránke správne posúdil podľa čl. 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkom v občianskych a obchodných veciach (Brusel I). Ďalej podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 z 17.06.2008 a rozhodnom práve pre zmluvné strany (I), ale aj podľa právnych noriem Slovenskej republiky, konkrétne § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, § 451, § 107 ods. 1, 2, § 54a a § 879v Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal s otázkou povahy právneho vzťahu strán, konkrétne, že zmluva uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, keď súd z úradnej skúmal, ktoré právo je pre žalovaného ako spotrebiteľa výhodnejšie a dospel k záveru, že právny vzťah strán sporu by sa mal riadiť právnym poriadkom Slovenskej republiky, a to s poukazom na čl. 6 ods. 1 Nariadenia RÍM I. Zároveň súd prvej inštancie poukázal aj na to, že dojednanie o rozhodnom práve sa nachádza len vo všeobecných podmienkach, ktoré boli prílohou zmluvy o úvere a spotrebiteľ nemal reálne možnosť ovplyvniť voľbu rozhodného práva, a preto takéto určenie rozhodného práva nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia RÍM I.

8. Súd prvej inštancie správne vychádzal z ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, podľa ktorého veriteľ je oprávnený poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu: a) bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20a alebo b) v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b. Podľa § 11 ods. 3 uvedeného zákona, ak osoba v zmluve o spotrebiteľskom úvere označená ako „veriteľ“ neoprávnené poskytne spotrebiteľský úver bez povolenia podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba v neplatnej spotrebiteľskej zmluve označená ako „veriteľ“ je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by existoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak sa nedohodnú inak; tým nie je dotknuté právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz.

9. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne v zmysle § 185 ods. 2 CSP a § 295 CSP vykonal dôkazovou lustráciou vo verejne prístupnom registri Národnej banky Slovenska a zistil, že žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov žalovanému udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území SR. Žalobca preukázateľne poskytoval spotrebiteľské úvery sústavne a za účelom dosiahnutia zisku. Preto s poukazom na § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch je preto Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neplatná. Poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému preto nie je, ako správne uvádza súd prvej inštancie, z právneho hľadiska úverom ani pôžičkou, ale je plnením z neplatného právneho úkonu a takéto plnenie má povahu bezdôvodného obohatenia.

10. Podľa ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

11. Podľa ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkon obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

12. Podľa ust. § 54a Občianskeho zákonníka, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť

obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

13. Podľa § 879v Občianskeho zákonníka, konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

14. Preskúmaním spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, ani odvolací súd nemal preukázané, pretože to neuviedol ani žalobca, kedy presne žalovanému poskytol peňažné prostriedky. Stalo sa tak však určite do 25.02.2016, kedy žalobca uvádza splatnosť dlhu žalovaného. Ako správne poznamenal súd prvej inštancie, už v tomto čase muselo byť žalobcovi vzhľadom na všetky okolnosti zrejmé, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu. Subjektívna premlčacia lehota žalobcu na uplatnenie bezdôvodného obohatenia tak uplynula najneskôr 25.02.2018, keď najneskôr od tohto dátumu bolo možné považovať pohľadávku žalobcu voči žalovanému za premlčanú. Keďže konanie začalo dňa 11.01.2019, súd na správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 05.12.2018, keď konštatoval, že pohľadávka žalobcu je už premlčaná. Takúto pohľadávku nemožno v zmysle ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka vymáhať, a preto správne súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, ktoré odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

16. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

17. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. V odvolacom konaní mal plný procesný úspech žalovaný, a preto by mu v súlade s citovaným zákonným ustanovením vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

19. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)